

Rob Groen

Rob Groen is hoogleraar Klinische Neurochirurgie in het Universitair Medisch Centrum Groningen. Zijn aandachtsgebieden zijn: vasculaire neurochirurgie, ruggenmergchirurgie (oncologie, dysraphie en verworven spinale intradurale pathologie), en neuro-oncologie (glioom en meningioom).

Waarom bent u geneeskunde gaan studeren?

Mijn vader was neuroloog in het Rooms-Katholieke Ziekenhuis in Groningen. Zijn polikliniek zat aan ons huis vast. Soms namen de patiënten de verkeerde deur en kwamen ze bij ons de woonkamer binnen. Ik vond dit als klein kind juist wel interessant. Door hem raakte ik al op jonge leeftijd bekend met de medische wereld. Op de middelbare school vond ik biologie een mooi vak. Toen ik richting mijn eindexamens ging wist ik vrij zeker dat ik geneeskunde wilde studeren. Het toelatingssysteem werkte toen nog anders. Voordat je je eindexamens maakte moest je al meedoen aan de loting. Ik had nummer 18 geloot, dus ik wist toen al zeker dat ik binnen was bij geneeskunde, mits ik mijn eindexamens zou halen.

Wat voor student was u?

Tijdens mijn studententijd was ik een fervente hockeyspeler bij de hockeyvereniging van het Sint Maartenscollege. Ik was dusdanig serieus met hockeyen bezig, dat ik geen lid ben geweest van een studentenvereniging. Naast het sporten vormden mijn vrienden van de hockeyvereniging mijn sociale kring. Als ik niet op het veld stond, besteedde ik serieus aandacht aan mijn studie.

Wanneer is uw interesse voor de neurochirurgie ontstaan?

Het is geleidelijk aan ontstaan, mijn passie voor neurochirurgie. Vanuit huis was ik al bekend met de neurologie en ik merkte al snel dat ik daar een speciale affiniteit mee had. De colleges waren altijd al boeiend, maar tijdens mijn coschappen besepte ik dat ik meer een hands-on persoon was. Toen ik voor het eerst meeliep met de chirurgie, voelde ik me echt op mijn plek. Ondanks dat er niet veel colleges over de neurochirurgie gegeven werden, waren de colleges die ik kreeg van een inspirerende neurochirurg die mij enorm motiveerde. Door al deze ervaringen werd het uiteindelijk duidelijk voor mij dat ik mijn semi-arts stage bij de neurochirurgie wilde volgen, en ik hoopte er op deze manier ook achter te komen of dit vak wel echt iets voor mij was.

Bent u na uw co-schappen direct gaan werken als ANIOS bij de neurochirurgie?

Nee, toen ik basisarts was, moest ik nog twee jaar militaire dienstplicht vervullen. In het begin baalde ik hiervan, omdat veel van mijn jaargenoten niet in dienst hoefden. Ik was bang dat ik hierdoor een achterstand op de rest zou oplopen wat mijn kans op een opleidingsplaats zou verkleinen. Maar uiteindelijk bleek het een zeer waardevolle ervaring te zijn. Ik was verantwoordelijk voor de medische zorg van een militaire kazerne en bijbehorend personeel, wat neerkwam op ongeveer 800 patiënten. Na mijn dienstdtijd mocht ik als ANIOS aan de slag in Amsterdam. Na zes maanden werd mij verteld dat ik daar in opleiding kon komen, maar dat het nog even zou duren. Twee jaar later was het zover en begon ik met de opleiding. De opleiding bestond toen nog uit één volledig opleidingsjaar bij de algemene chirurgie en één jaar bij de neurologie. Aansluitend volgde vier jaar neurochirurgie.

Na vervolgens zes jaar als neurochirurg gewerkt te hebben in het Slotervaart ziekenhuis, besloot ik te solliciteren naar een baan in een universitair ziekenhuis, en zo kwam ik weer in Groningen terecht.

U was zelf niet gepromoveerd toen u in opleiding kwam. Tegenwoordig lijkt dat soms wel een vereiste om te specialiseren. Wat vindt u daarvan?

Ik heb het worden van een goede specialist en het doen van onderzoek altijd als twee verschillende dingen gezien. Neurochirurgie is een vak, wat je goed moet leren uitvoeren, en wat je dus veel moet doen. Je moet handig zijn en vaardigheden ontwikkelen. Daarnaast is onderzoek doen en promoveren ook een tak van sport die je moet liggen. Het is lang niet altijd zo dat deze kwaliteiten in één persoon verenigd zijn. Het schrijven van een mooi proefschrift geeft geen garantie voor het worden van een goede chirurg. Het is natuurlijk wel belangrijk dat in een academische vakgroep beide kwaliteiten aanwezig zijn,

daar moet je goede operateurs hebben en ook goede onderzoekers. Het is belangrijk dat dat voldoende in balans is.

Wat vindt u de mooie kanten van uw vak?

De mogelijkheid om mensen met ernstige klachten, zoals iemand met een hernia die veel pijn heeft, effectief te kunnen helpen. Een hernia is misschien niet het eerste wat mensen te binnen schiet als ze denken aan neurochirurgie. Vaak denken ze aan complexe en gevaarlijke operaties aan de hersenen. Maar het meest voorkomende probleem dat neurochirurgen behandelen zijn mensen met radiculare klachten veroorzaakt door een hernia. Ik persoonlijk vind dit nog steeds een mooie operatie. Het is zeer bevredigend om te merken hoeveel baat mensen hebben bij deze ingreep, en hoe snel ze verbeteren en hun normale leven weer kunnen oppakken.

Wat zijn de moeilijke kanten van uw vak?

Soms zijn er situaties waarin we als arts niet veel kunnen doen voor een patiënt. Wanneer iemand bijvoorbeeld een hooggradig glioom blijkt te hebben, is er eigenlijk nooit uitzicht op genezing. Dit is moeilijk om te moeten accepteren. Bovendien gebeurt het ook wel eens dat dingen niet gaan zoals je zou willen. Door ervaring leer je hier echter beter mee om te gaan. Inmiddels heb ik geleerd om in de gesprekken over een eventuele operatie ook nadrukkelijker in te gaan op de verschillende perspectieven die er ná operatie zijn, wat er toe kan leiden dat in gezamenlijk overleg met de patiënt en familie besloten wordt om van een grote operatie af te zien. Dit zijn natuurlijk moeilijke, maar ook zeer waardevolle gesprekken om te voeren.

Hoe heeft u de werkdruk ervaren?

Nu ik inmiddels zestig ben, hoef ik geen diensten meer te draaien. Dat is prettig, maar ik moet zeggen dat ik in het verleden altijd goed met diensten kon omgaan. Het kwam nooit voor dat ik mezelf naar het ziekenhuis moest slepen. Het is gewoon een tweede natuur om gelijk klaar te staan wanneer dat nodig was. In het begin vond ik het natuurlijk wel spannend om diensten te draaien, maar na verloop van tijd vond ik het alleen maar leuk en wilde ik steeds meer taken op mijn bordje.

Hebt u het idee dat uw werk ten koste is gegaan van andere dingen in uw leven?

Hoewel ik het natuurlijk wel druk heb gehad, ben ik me altijd bewust geweest van het belang van balans tussen werk en privé. Mijn vader was bijvoorbeeld altijd druk met zijn werk en was daardoor bijna nooit thuis. Daarom heb ik naast mijn werk juist veel tijd gestoken in de hockey van mijn kinderen, waarbij ik ze training gaf en coachte. Ook gaan we nog steeds met z'n allen op vakantie, wat ik erg belangrijk vind.

Wat vindt u een hoopvolle ontwikkeling binnen de neurochirurgie?

Er vinden veel ontwikkelingen plaats op het gebied van imaging in combinatie met navigatietechnieken. Persoonlijk ben ik bezig met fluorescentie onderzoek, wat het hopelijk mogelijk maakt om nog gericht en veiliger te opereren. Ik denk dat er nog veel vooruitgang zal worden geboekt op dit gebied. Hoewel ik zelf niet zo betrokken ben bij de ontwikkelingen van virtual reality en DBS, vind ik deze twee ontwikkelingen wel fascinerend.

Heeft u nog advies voor de volgers van Dandy Netherlands?

Wees nieuwsgierig en kijk goed om je heen om er achter te komen wat bij je past. Jaag niet achter een bepaald ideaalbeeld aan, omdat je denkt dat het zo hoort of het beste voor je is. Ik herinner me een student die hier stage kwam lopen bij de neurochirurgie. Toen ik vroeg waarom hij voor deze specialisatie had gekozen, antwoordde hij "ja, dat is toch het beste!". Maar toen ik hem verder vroeg over de inhoud van het vak, bleek hij eigenlijk geen idee te hebben. Het is dus belangrijk dat je intrinsiek gemotiveerd raakt voor een vak en het niet kiest omdat je denkt dat het "gaaf" is zonder dat je inhoudelijk weet waarover het gaat en of het bij je past.

"Het is dus belangrijk dat je intrinsiek gemotiveerd raakt voor een vak en het niet kiest omdat je denkt dat het "gaaf" is zonder dat je inhoudelijk weet waarover het gaat en of het bij je past."